

1

Bruiloft (1)

Als een niet te stuiten vloedgolf stromen de receptiegasten de feestzaal binnen, met bloemen en planten en feestelijk verpakte cadeaus. De zaal, vrolijk versierd met gele ballonnen en gele boeketjes op tafel, lijkt op slag donkerder geworden.

Florien ziet het even aan, vanaf haar plaatsje niet ver van de ingang. Daar zat ze al tijdens het koffiedrinken na de kerkdienst en tijdens het overvloedige buffet, samen met mensen die ze nauwelijks kende. Het heeft wel iets, zo'n plekje aan de zijlijn – je kunt alles lekker observeren – maar nu is ze het zat. Ze moet nog heel de avond.

Haastig staat ze op en glipt langs de wachtende rij mensen de zaal uit. In de hal is het al net zo druk, daar zorgt het alternatieve receptieboek, waarvoor iedereen op de foto moet met rare hoedjes of snorren, zelfs voor een heuse opstopping. Florien moet zich langs de feestgangers wurmen om de uitgang te bereiken en het voelt bijna als een overwinning als ze eindelijk buiten staat.

Na de warmte van de zaal is de koelte van de aprilavond een verademing. Maar de rust waarnaar ze verlangde, is nog steeds ver te zoeken. Op het plein voor de ingang, waar fakkels en vuurpotten zijn aangestoken, komen nieuwe receptiegangers aangelopen met verwachtingsvolle gezichten en overal staan groepjes daggasten die, net als zij, de buitenlucht hebben opgezocht.

Achter de feestzaal – een sfeervolle, tot restaurant verbouwde boerenschuur – is nog een tuin, vol knusse, omhaagde hoekjes, maar op dit moment ziet die er ontoegankelijk uit, zeker verge-

leken met het feestelijk verlichte voorplein. Grote kans dat het daar wat rustiger is.

Ze blijkt gelijk te hebben. Niemand van de bruiloftsgasten heeft de moeite genomen om daarnaartoe te lopen. Tussen de manskogel hagen is het stil en vredig. Maar ook fris. De wijde kaftanachtige jurk die ze draagt, is prima geschikt voor warme zalen, maar hier buiten schiet hij duidelijk tekort. Had ze haar jas maar meegenomen.

Met de armen om zich heen geslagen, loopt ze over de grindpaadjes tussen het groen. Onder haar voeten hoort ze de steentjes knerpen, een rustgevend geluid na al het gegons in de zaal. Er is weinig te zien in deze tuin. Geen bloemen, geen bloeiende struiken. Alleen grind en gras en ligusterhagen. En een paar berkenbomen, nu nog kaal, al zal dat niet lang meer duren. De knoppen staan op uitbarsten.

In haar eigen tuin bloeit al van alles. Een uitbundige, gele forsythia met uitwaaiende takken en een ribes met bescheiden, roze trosjes. Vlak boven de grond zijn er de primula's en anemonen en kleine, rode tulpjes. En dagelijks komen er nieuwe plantjes tevoorschijn tussen de voorjaarsbloeiers, ook planten die in de winter totaal verdwenen leken.

De tuin van het restaurant biedt geen verrassingen, maar het is er groen en sereen, zeker in het milde licht van de avondschemering. Ze zou bijna vergeten dat ze hier is voor het trouwfeest van Carline, haar laatste ongetrouwde vriendin. Tot vandaag dan. Nu is ze de enige die nog single is. En dat zal zo blijven ook.

Florien houdt niet van bruiloften. Ze lijken allemaal op elkaar, hoe goed de bruid ook haar best heeft gedaan om origineel te zijn. Maar of je de zaal nu versiert met gele ballonnen of met roze, het komt gewoon altijd op hetzelfde neer. Een voorspelbare trouwceremonie, een kerkdienst, een receptie en een feest. Zo was het bij haar beide broers en bij de vriendinnen die inmiddels getrouwd zijn. Met de meesten heeft ze niet veel contact meer, want die trouwpartijen hebben vaak een vervelende nawerking.

Vriendinnen gaan ver weg wonen of ze veranderen totaal, vooral als er baby's komen. Carline blijft gelukkig in de buurt wonen, daar is ze wel blij mee.

Langzaam loopt ze verder, haar armen nog steeds kouwelijk om zich heen.

'Heb je het koud?'

Haar eenzaamheid wordt ruw verstoord door een donkere man-
nenstem.

Verschrikt kijkt ze om zich heen. Waar komt die stem vandaan?
Dan ziet ze hem.

Beschut door een hoge ligusterhaag staat een tuinbank en daarop
zit hij, breeduit en kalm.

Ze herkent hem als een van de daggasten. Hij hoort bij de vrien-
dengroep van Mark, de bruidegom. Een vrolijk groepje met jonge
en mooie mensen.

Deze jongen is eigenlijk niet mooi te noemen. Breed vooral. Breed
van gezicht, breed van schouders. En hij zit haar op zijn gemak
te bekijken met een al even brede grijns.

Het geeft haar een ongemakkelijk gevoel. Ze is niet zo mooi
als die meiden van dat groepje. Niet zo knap en niet zo slank.
De wijde, groene jurk die ze aanheeft, kan niet verhullen dat ze
geen maatje 36 heeft en ook geen 38. Haar krullen zijn wel oké,
maar ze zijn donkerblond, de saaiste kleur ter wereld. Normaal
gesproken kan ze zich daar niet druk over maken, maar als zo'n
jongen je zit te bekijken, voel je wel heel sterk je tekortkomingen.
Zijn haar is donker, zwart misschien wel. Recht en stug ziet het
eruit. En daaronder heeft hij een paar heel lichte ogen, groen of
blauw, ze kan het niet goed zien in deze lichtval.

Maar ze moet hem antwoord geven, ook al vindt ze hem super-
irritant, zoals hij daar zit. Hij vroeg of ze het koud had.

'Het is toch ook koud', zegt ze.

'Valt toch wel mee?'

Hij heeft een jasje aan, een blauw colbertjasje dat strak zit om zijn
bovenarmen. Spierballen. Waarschijnlijk is hij zo'n fitnessfanaat.

‘Ik had m’n jas aan moeten doen’, zegt ze. ‘Maar het geeft niet.’
‘Je mag de mijne wel lenen’, zegt de jongen.
Meteen begint hij zijn jasje uit te trekken, met onhandige, rukkerige bewegingen.
Dit is te gek. Ze kent deze jongen niet eens, al weet ze wel dat hij bij de vrienden van Mark hoort.
Maar het is een aanlokkelijk aanbod. En afwijzen is ook wel een beetje flauw, tuttig zelfs. Zo wil ze niet zijn.
‘Ik weet niet eens wie je bent’, zegt ze aarzelend.
‘Daar kunnen we iets aan doen’, zegt de jongen. ‘Kom erbij zitten, dat praat makkelijker.’
Hij houdt zijn jasje uitnodigend voor haar open.
Die brede gestalte van hem, de gezellige grijns op zijn gezicht – hij weet iets betrouwbaars uit te stralen, iets oprechts.
Toch nog onzeker laat ze zich naast hem neerzakken op de ruwe tuinbank. Als beloning krijgt ze het zo gul aangeboden jasje om haar schouders gelegd. De binnenkant is glad en warm. De warmte van zijn lichaam. Ze trekt het wat dichter om zich heen, al voelt ze zich niet op haar gemak met de situatie.
‘Beter zo?’
Het klinkt aardig en gemeend. Wat zit ze moeilijk te doen. Laat ze er de lol van inzien.
‘Ja, veel beter’, zegt ze. ‘Ik had het echt koud.’
Behaaglijk schurkt ze zich onder de warme stof. De schouders zijn veel te breed voor haar, het jasje is echt van het model kleerkast, net als de jongen zelf.
‘Je hebt een veel te dunne jurk aan’, zegt hij. ‘Maar wel heel leuk.’
Maakt hij haar een compliment?
Ze heeft de jurk met zorg uitgekozen. Het is een soort kaftan van dunne, groene stof, met wijde mouwen en zilverige borduursels langs de randen. Dit soort jurken zijn nooit in de mode, ze moet altijd veel moeite doen om ze te vinden. In kleine boetiekjes lukt het soms, of op slecht vindbare webwinkeltjes.
‘Bedankt’, zegt ze. ‘Ik vind hem zelf ook mooi.’

Met een schuin oog kijkt ze opzij naar de jongeman naast haar. Een vriend van Mark. Maar hij lijkt ouder. Heeft hij geen vriendin? Heel dat clubje waar hij bij hoort, leek uit stelletjes te bestaan. ‘Had je ook genoeg van de drukte?’ vraagt ze. ‘Ik vind dit soort dagen altijd slopend.’

Hij knikt.

‘Zo’n zaal vol pratende mensen is goed om gek van te worden’, zegt hij. ‘Ik had even rust nodig.’

Ze is dus niet de enige.

‘En dan kom ik je storen’, zegt Florien. ‘En je jasje afpakken.’

‘Je stoorde me niet. Als ik niks gezegd had, was je me zo voorbijgelopen. Ik was degene die jou lastigviel.’

Dat is waar.

‘Ben je een vriendin van Carline?’ vraagt hij. ‘Het viel me op dat je alleen was.’

Het idee dat hij haar al eerder opgemerkt heeft vandaag, geeft haar – gek genoeg – een plezierige sensatie. Ze was tot nu toe erg alleen vandaag, op een bruiloft waar ze niemand kende.

‘Ja’, antwoordt ze. ‘Carline is een vriendin van me. Eerst was ze ook een collega, maar helaas heeft ze nu een andere baan. En jij?’ Naast zich hoort ze een zacht lachje.

‘Wat vraag je nu precies?’ zegt de jongen.

Het is prettig om hier te zitten in de schemering naast deze jonge man die ze totaal niet kent en die ook niet lijkt op iemand die ze kent. Hij is zo kalm en gewoon. Hoe zou hij heten?

‘Wat ben jij van het bruidspaar?’ vraagt ze. ‘Een vriend van Mark?’ ‘Klopt’, zegt hij. ‘Ik zal me eens netjes voorstellen.’

Hij draait zich naar haar toe en steekt zijn hand uit. Als vanzelf legt ze haar hand in de zijne. Zijn hand is warm, net als zijn jasje.

‘Koen is de naam’, zegt hij. ‘Vriend van de bruidegom.’

‘Florien.’

Ze laten elkaars hand weer los. Florien stopt de hare weer onder het jasje, waar het behaaglijk is en warm. Zou hij het niet koud

hebben? Aan zijn handen te voelen niet.

‘Leuke naam, Florian’, zegt Koen. ‘Ik ken niemand die zo heet.’

‘Ik verder ook niet’, lacht Florian. ‘Het komt van Flora Catharina. Mijn oma’s.’

‘Flora Catharina’, herhaalt Koen langzaam, alsof hij de namen proeft op zijn tong.

Weer is er die aangename sensatie onder haar huid. Ze moet hier niet te lang blijven zitten. Deze jongen komt veel te makkelijk dichtbij.

‘Doen jullie nog iets als vriendengroep?’ vraagt ze haastig, voordat hij misschien nog persoonlijker gaat worden. ‘Een lied of een spel?’

‘We spelen een stukje’, zegt Koen. ‘Niet veel bijzonders. Je weet hoe dat gaat op bruiloften.’

‘Ja, dat weet ik inderdaad. Ben je ook niet zo dol op dit soort feesten?’

Weer dat lachje, ergens diep uit zijn keel.

‘Ik hou er wel van’, zegt hij. ‘Maar jij blijkbaar niet.’

Hij draait zich naar haar toe. ‘Kom straks bij ons zitten. Dan zit je niet zo alleen.’

Florien kijkt in zijn lichte ogen. Grijs lijken ze nu.

Het is aardig van hem om haar uit te nodigen bij zijn vriendengroep, maar ze weet niet of ze dat wel zo leuk vindt. Ze zijn allemaal jonger en mooier dan zij. En ze kennen elkaar waarschijnlijk al jaren. Wat moet zij daarbij doen? Aan de andere kant, na vanavond ziet ze hen toch nooit meer.

‘Hoelang zijn jullie al bevriend met elkaar?’ vraagt ze. ‘Sinds de basisschool? Of zijn jullie studievrienden?’

‘Bassisschool’, antwoordt hij kort.

Vroeg ze nu iets verkeerd? Hij doet opeens zo kortaf. Ze heeft zin om weer op te staan, maar ze heeft zijn jasje aan. Dat maakt het lastig.

Maar dan begint hij kalm te vertellen dat ze bij elkaar op school zaten en daarnaast elkaar kennen vanuit de kerk. En dat hij ook op de middelbare school altijd bij Mark in de klas heeft gezeten.

‘We fietsten samen iedere dag twintig kilometer heen en ook weer terug.’

Florien weet dat Mark afkomstig is uit een klein dorp hier in de buurt. Tot vijf jaar geleden wist ze niet eens dat er zulke dorpjes bestonden, waar iedereen elkaar kent en op elkaar let. Toen ze vanuit haar geboortestad hierheen verhuisde om een nieuwe start te maken met haar leven, ging er een wereld voor haar open. De wereld van het platteland met rust en ruimte en weidse luchten. Sinds twee jaar woont ze zelfs helemaal buitenaf in een piepklein huisje met een grote tuin. Haar eigen paradijsje. Nooit wil ze meer terug naar de stad, al heeft het plattelandsleven ook zijn nadelen. ‘Twintig kilometer fietsen. Dat is een eind’, zegt ze. ‘Vond je dat nooit vervelend?’

‘Soms’, zegt Koen. ‘Als het heel hard regende of stormde. Maar wat voor weer het ook was, wij gingen nooit met de bus. Dat was voor watjes, vonden wij. Mark en ik.’

‘Stoer’, zegt Florien en ze meent het. Ze kan zich Koen wel voorstellen op de fiets in een storm, breed en onverzettelijk.

‘Woon je daar nu nog steeds?’ vraagt ze nieuwsgierig.

‘Ja’, zegt hij. Weer kortaf. Er zijn blijkbaar bepaalde dingen die ze niet mag vragen.

‘En jij dan, waar woon jij?’ vraagt hij. ‘Niet hier in de buurt, denk ik. Ik heb je nog nooit eerder gezien.’

Ze voelt hoe hij opzij kijkt naar haar en ze is blij dat het langzaam donker wordt tussen de hagen. Ze ziet er vast lachwekkend uit in dat colbertjasje met die vierkante schouders.

‘Ik kom hier niet vandaan’, zegt ze. ‘Maar ik woon al vijf jaar in deze omgeving. En dat bevalt me goed.’

‘Op welke school geef je les?’ vraagt hij.

Verbaasd kijkt ze opzij.

‘Hoe weet je dat ik op een school werk?’

‘Dat is niet zo moeilijk te raden’, lacht hij. ‘Je zei dat Carline een collega was.’

Natuurlijk. Dat heeft ze gezegd.

Ze vertelt dat ze lesgeeft op een kleine dorpschool aan groep 5 en 6. ‘Zo’n leuke leeftijd. Je kunt er ontzettend veel aan kwijt. Ze zijn zo leergierig.’ En ze vertelt dat ze eerst in het dorp zelf woonde, maar daar niet zo gelukkig mee was, omdat iedereen op haar lette. ‘Dat was ik dus echt niet gewend. In de stad heb je dat niet. Behalve in de kerk.’ En dat ze een huisje heeft gekocht *in the middle of nowhere*. ‘Het is geen mooi huis, alles is verouderd, maar ik heb het gekocht vanwege de locatie en de grote tuin.’

‘Je hebt een eigen huis’, zegt hij. ‘Wow!’

Niet zo heel bijzonder als je bedenkt dat ze al bijna negen jaar voor de klas staat. Maar hij is vast een stuk jonger. Als hij net zo oud is als Mark, is hij niet ouder dan vijfentwintig. Vijf jaar jonger dan zij. Zou hij nog thuis wonen?

Blijkbaar kan hij gedachtelezen, want hij begint te vertellen hoe hij zelf woont.

‘Ik woon in een keet, achter het garagebedrijf van mijn vader. Vroeger ging ik daar altijd chillen met mijn vrienden. Nu is het helemaal mijn eigen hok.’

‘Grappig’, vindt Florian. ‘Is het ook echt een hok?’

‘Mijn zussen vinden van wel. Dus jij misschien ook wel. Je moet maar eens komen kijken.’

Hij kijkt weer opzij, ze voelt het meer dan dat ze het ziet. Het begint trouwens echt donker te worden. Nog even, en ze zien niks meer.

Wat moet ze nu denken van deze achteloos klinkende uitnodiging? Zegt hij dat zomaar of meent hij het echt? Iets in haar zou het wel willen. Hem nog een keer zien. Zonder het bruiloftsgedoe en zonder vriendengroep op de achtergrond. Maar het is niet slim. Ze heeft het nu vijf jaar alleen gered – vijf jaar sinds Rutger – en dat wil ze graag zo houden.

‘Moeten we niet terug naar de feestzaal?’ zegt ze. ‘De receptie is onderhand wel afgelopen.’

‘Als jij dat wil’, zegt Koen.

Ze wil dat helemaal niet. Eigenlijk weet ze niet meer goed wat ze wil.

Het was fijn om hier met hem te zitten in het halfdonker. Om eerlijk te zijn was dit het leukste van de hele dag tot nu toe. Maar ze kunnen hier niet blijven zitten.

Met tegenzin komt ze overeind.

Nu moet ze hem het jasje teruggeven.

‘Wacht even’, zegt hij. ‘Ik loop met je mee.’

‘Je jasje ...’

‘Hou dat maar aan tot we binnen zijn.’

Ook hij staat op. Kort en breed is hij, nauwelijks langer dan zij. Maar hij staat daar als een huis, zijn aanwezigheid is niet te missen.

Samen lopen ze door de donkere tuin over het knarsende grind, totdat ze aankomen in die andere wereld aan de voorkant van het gebouw, waar mensen staan te praten en te lachen in het licht van fakkels en vuurkorven.

Florien voelt zich ineens lopen met dat colbertjasje om haar schouders. Het geeft een verkeerd idee, vooral aan zijn vrienden.

‘Hé gast, waar zat jij?’

Hun weg wordt versperd door een sproetige jongen, die stukken langer is dan Koen. Hij heeft zijn arm om een smal meisje heen geslagen. Ze ziet eruit of ze vijftien is. Allebei kijken ze hen nieuwsgierig aan. Precies wat ze niet wilde.

Koen lijkt niet erg van zijn stuk gebracht.

‘Ik had even genoeg van jullie allemaal’, lacht hij. ‘Dat snap je wel. En toen kwam ik tot mijn geluk ook Florien nog tegen. In half bevroren toestand dan wel.’

Hij klinkt anders nu. Jonger. Een beetje stoerdoenerig.

‘Wist je niks beters te verzinnen om haar op te warmen?’ zegt de lange jongen, terwijl hij zijn vriendinnetje dicht tegen zich aan trekt. ‘Ik had het wel geweten.’

Koen lacht een kort lachje. ‘Jij hoeft me niks te leren, Timmie-boy!’

Hij geeft de jongen een harde por tegen de schouder, zodat hij wankelt. Het meisje geeft een gil van schrik.

Florien zet onwillekeurig een stap opzij. De Koen van de tuin, die haar op de een of andere manier wist te raken, hij is zomaar veranderd in een gewone jongen. Alsof de betovering is verbroken. Het jasje irriteert haar opeens en bruusk trekt ze het van haar schouders.

‘Nogmaals bedankt’, zegt ze terwijl ze het hem in zijn handen duwt. ‘Ik ga nu naar binnen.’

‘Wat jij wilt’, zegt Koen. Hij pakt het jasje aan en lijkt nog iets te willen zeggen.

Maar Florien wacht het niet af. Met grote stappen loopt ze naar de ingang.

Ze voelt zich kaal zonder het jasje, kaal en eenzaam. Net zo eenzaam als ze was voordat ze naar buiten ging. Binnen zal het in elk geval warm zijn. En misschien kan ze Carline nog even spreken, dat is tot nu toe nog niet gelukt. Het is ook zo’n drukke bruiloft. In de hal is het niet meer zo vol als eerst. De hoedjes en de snorren liggen er verlaten bij en het fototoestel is verdwenen. Vanuit de zaal komen mensen naar buiten, het begint daarbinnen al wat leger te worden. In de verte ziet ze het bruidspaar handjes geven aan een ouder echtpaar. Carline is nog steeds bezet.

‘Waarom laat je me nu in de steek, Flora Catharina?’ Een bekende, donkere stem klinkt in haar oor. ‘Was dat om wat Timmetje zei?’ Ze draait zich naar hem toe. Nu pas kan ze hem goed bekijken. Zilvergrijs zijn zijn ogen, met een vrolijke glinstering erin. Daarboven een schuine lok zwart haar. Hij is niet lang en niet knap, maar ze vindt hem leuk. Zolang hij maar geen vervelende vriendjes tegenkomt. Die doen hem geen goed. En het is belachelijk dat hij die knul Timmetje noemt. Of Timmie-boy. Die jongen is bijna een kop groter dan hij.

‘Die gast kan enorm irritant zijn’, gaat Koen verder. ‘Dus ik snap je wel. Maar meestal is hij best geschikt.’

Het is niet nodig dat hij Timmetje verdedigt. Daarom liep ze niet

weg. Dat kwam door hemzelf. Maar dat kan ze niet zeggen. Ze kent hem helemaal niet. Hoe weet ze nu wie de echte Koen is? De Koen van het bankje in de tuin of die stoere praatjesmaker? Aarzelend kijkt ze hem aan. Die lichte ogen zijn verwarrend. In de tuin zat ze naast hem en het was ook nog eens schemerig. Dat was veel makkelijker.

‘Als jij niet bij mij wil zitten vanavond, dan kom ik wel bij jou’, zegt hij, zijn ogen overredend in de hare. ‘We waren nog lang niet uitgepraat.’

Die rustige, donkere stem. Dit is de Koen van de tuin.

‘Je kunt je vrienden toch niet in de steek laten?’ zegt ze weifelend. ‘Dat hoeft ook niet’, zegt Koen bedaard. ‘Als jij met mij meekomt.’ Hij steekt een uitnodigende hand uit. ‘Samen kunnen we ze wel aan.’

Het is weer net als met dat jasje. Hij weet zich zo betrouwbaar te presenteren, daar is ze niet goed tegen bestand.

‘Volgens mij kun je hen prima aan in je eentje’, zegt ze. ‘Daar heb je mij helemaal niet voor nodig.’

Hij lacht. ‘Doe het dan voor de gezelligheid. Het zijn allemaal setjes, ik ben ook maar alleen. Net als jij.’

Eigenlijk is er geen enkele reden om te weigeren. Als ze dat al zou willen.

Die setjes, zoals hij het noemt, moet ze dan maar voor lief nemen. Inclusief Timmie-boy met zijn vriendinnetje.

‘Goed dan’, zegt ze. ‘Omdat ik je jasje mocht lenen.’

‘Alleen daarom?’ vraagt hij, zijn zilvergrijze ogen onderzoekend in de hare.

‘Alleen daarom’, antwoordt ze ferm.